

Kim Baldwin & Xenia Alexiou

**DUBBEL
DOELWIT**

Spanning, romantiek en actie

- Elite Operatives Serie -

laVita
Publishing

ISBN 9789079556137

© 2008 Kim Baldwin en Xenia Alexiou
© 2009 Nederlandse vertaling
LaVita Publishing en Johanna M. Pas

Oorspronkelijke titel: Lethal Affairs
Oorspronkelijke uitgever: Bold Strokes Books,
Inc., NY USA

Grafische vormgeving: Jeelof Design, Leeuwarden
Omslagfoto: Hilda Abbing

LaVita Publishing
www.lavitapublishing.nl

Niets uit dit boek mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Dubbel doelwit

Thriller

Vertaald door Johanna M. Pas

Kim Baldwin en Xenia Alexiou

LaVita Publishing 2009

Proloog

Istanboel, Turkije Twaalf jaar geleden

Zweet drupte van Domino's voorhoofd in haar ogen en maakte het haar moeilijk om scherp te zien. Al vier dagen zat ze opgesloten in deze verstikkende kamer. Van achter de gordijnen keek ze naar het hotel aan de overkant van de straat. Het was de verblijfplaats van Hamad Omar Hasan, de oprichter van een extremistische groep die het Amerikaanse leger en de VN-troepen het leven zuur maakte in zijn geboorteland Koeweit. De autoriteiten hadden hem opgespoord, maar hadden niet genoeg bewijzen om hem te arresteren. Daarom was het de taak van de *Elite Operatives Organization* om hem te uit te schakelen.

Hoewel ze uitgeput was door de hitte en het gebrek aan slaap, hield ze al zijn bewegingen nauwlettend in de gaten door een telescoop. Door haar jarenlange training was ze in staat om zich af te sluiten voor alle afleidingen die de missie in gevaar konden brengen. Het was haar eerste veld-ervaring en ze mocht alleen maar observeren dus ze wilde echt alles gezien hebben. Het was twee uur 's middags, het tijdstip waarop Hasan zijn dutje deed. Vandaag lag hij niet in bed maar op de sofa. Een van zijn mannen stond, zoals gewoonlijk, bij het raam uit te kijken over de straat.

Domino volgde zijn blik naar drie verdiepingen lager. De Grote Bazaar van Istanboel was druk bevolkt met toeristen die handtassen en tapijten, kleurrijke geweven stoffen, handgemaakte curiosa of juwelen uitzochten bij een van de duizenden verkopers. Het luidruchtige middagverkeer deed het stof opwaaien dat alles bedekte.

Een donkere vierdeurs Audi, een recent model, stopte voor het hotel. De meeste voertuigen in deze stad waren ofwel versleten of oudere modellen van auto's die ooit duur waren geweest, dus deze viel op. De lijfwacht bij het raam zei iets in zijn mobiele telefoon terwijl hij naar de straat onder hem bleef kijken. De chauffeur van de auto was blijkbaar ook aan het bellen. Ging die klootzak dan eindelijk zijn hotelkamer verlaten?

De lijfwacht wekte zijn baas en een van de andere mannen zette hem zijn tulband op die dezelfde kleur had als zijn baard: zwart. Aangezien de eigenaar van de auto niet naar boven was gegaan, ging Hasan waarschijnlijk naar beneden. Domino haalde haar mobiel tevoorschijn en belde. 'Neem jullie positie in. De vogel verlaat zijn nest.' De drie Koeweiti liepen naar de deur.

Ze liet de telescoop los, trok een donker gewaad over haar kleren aan en wikkelde een hoofddoek om haar hoofd. Beneden gekomen stapte ze achterin een onopvallende oude auto. Achter het stuur zat een van haar eigen mensen. Ook hij was gepast gekleed. Een moslima zou niet zomaar in de auto van een westerling kunnen stappen zonder de aandacht te

trekken. De derde EOO-agent reed in een van de auto's voor hen.

Jaren van trainen, afzien en geen eigen leven hebben, hadden tot dit moment geleid. Ze moest zich op de achtergrond houden, het doelwit volgen en de anderen op de hoogte houden.

Bijna een uur lang reden ze door het drukke verkeer en haar chauffeur vloekte elke keer als ze moesten stoppen voor overstekende voetgangers. Domino probeerde haar aandacht erbij te houden. Toen ze in de stad Esenyurt arriveerden, belde de agent die enkele auto's voor hen uitreed: Hasan stond op het punt om uit te stappen. Zij stopten ook. *Verlies nooit het doelwit uit het oog.* Ze greep een paar doorzichtige plastic tassen die naast haar lagen en gevuld waren met fruit en groenten, stapte uit, en kwam aan bij haar prooi net toen hij uit de auto stapte. Het was een drukte van jewelste op de openluchtmarkt.

Een stroompje zweet liep tussen haar borsten. Hoe konden vrouwen deze hitte verdragen in dit soort kleren? *Concentreer je en je zult de hitte niet voelen.*

Haar doelwit leek hierheen te zijn gekomen voor de markt. Ze negeerde de geur van de opeengepakte menigte en het overrijpe fruit terwijl ze hem volgde. Bij een van de kraampjes koos hij op zijn gemak de rijpste watermeloen uit en liet deze door een van zijn mannen dragen. Ze kuierden verder en gingen uiteindelijk een klein theehuis binnen waar airconditioning, koffie en *lokum* werden aanprezen. Hasan koos een plaatsje bij het grote raam en keek naar de voorbijgangers.

In de welkome schaduw van een zuil van de nabije moskee, ook een geschikt uitkijkpunt, pleegde Domino het telefoontje: ‘Theehuis Lokum, einde van de markt. De vogel is neergestreken.’

Minder dan tien minuten later versplinterde het raam van het theehuis. Een van de andere EOO-agenten had geschoten vanaf het balkon aan de overkant. De eerste kogel miste zijn doel volledig. Een van Hasans mannen sprong voor zijn baas en ving de tweede kogel op in zijn oor. Er spoot bloed uit en hij stortte neer. Hoe had de andere agent kunnen missen? *Kan gebeuren. Concentreer je.* Iemand loste nog een schot, links van haar, en haar collega viel van het balkon naar beneden. *Fuck! Is hij dood?* De schutter schreeuwde iets in het Arabisch. *Verdomme.* Hasan had dus ook mannen op straat staan.

Nu openden Hasan en zijn overgebleven lijfwachten het vuur vanuit het theehuis, blijkbaar zonder zich erom te bekommeren wie er verwond of gedood werd. Burgers vielen neer en mensen gilden terwijl ze dekking zochten achter de kraampjes. Voor het theehuis lag een vrouw op de stoffige grond. Ze was neergeschoten en haar kind lag te huilen in haar armen.

Te midden van de schietpartij richtte Domino haar aandacht op het kleine meisje dat zich probeerde te bevrijden van het gewicht van haar dode moeder. Ze zou midden in deze chaos terecht komen. *Beoordelen en beslissen.* Slechts twee van haar eigen mensen bleven nog over, tegen wie weet hoeveel tegenstanders, en zij had niet eens een vuurwapen. Een van

Hasans mannen vuurde non-stop naar de andere EOO-agent en het kleine meisje wandelde recht op de vuurlinie af.

Domino kwam in actie. Ze trok haar mes uit de enkelband en sloop ongemerkt naar de schutter die de andere agent had gedood en nog steeds van achter een boom stond te schieten. De adrenaline gierde door haar lichaam en het suizen in haar oren overstemde zelfs de schoten. Haar hart bonkte zo hard dat ze zich afvroeg of het geluid haar niet zou verraden. Het mes in haar rechterhand zou snel en stil zijn. Domino stond nu achter de schutter. Ze greep zijn haar, trok zijn hoofd achterover en sneed in één snelle beweging de halsslagader door. Hij viel neer als een zoutzak. Zonder aarzelen stak ze haar mes terug in de schede, verborg zijn MP5-machinepistool onder haar gewaad en laveerde tussen de rondvliegende kogels en de angstige menigte door naar het theehuis.

Er was nog één agent over, die er alleen voor stond en waarschijnlijk bijna zonder munitie zat. Ze moesten de missie volbrengen en zij moest zichzelf bewijzen. *Niet aarzelen. Je kunt dit. Denk aan wat je geleerd hebt.*

Hoewel ze zich concentreerde op het raam van het theehuis, zag ze toch het kleine meisje op haar knieën huilend bij haar dode moeder zitten terwijl de kogels haar om de oren floten. Die aanblik stuwde haar door het geweervuur heen en voorbij de Turkse politieagenten die ijverige pogingen deden om alle plaatselijke Turken en Arabieren te arresteren. Ze

moest handelen, nu. *Niet te veel nadenken. Wie te veel nadenkt, aarzelt. Wie aarzelt, gaat naar huis in een kist.*

Domino sloop naar de achterkant van het theehuis met de bedoeling zich daarbinnen ongemerkt een weg naar de voorkant te banen, maar toen zag ze het toiletraampje. Ze hing het machinegeweer over haar schouder, sprong, greep zich vast aan de raamlijst en trok zich op. In de mannentoiletten legde ze haar hand op de deurklink. *Ik mag niet falen.* Ze ademde diep in, sloot zich voor alles af, tot ze niets meer hoorde van het schieten in de kamer ernaast of het huilen van het kleine meisje of het geschreeuw van de mensen. Met de MP5 in de aanslag duwde ze de deur open. Hasan en zijn mannen hielden zich verborgen achter een omvergegooide marmeren tafel en schoten naar alles wat bewoog. Ze richtte het geweer om de deurlijst heen, haalde de trekker over, en stapte toen tevoorschijn, zichzelf blootgevend. Ze bleef vuren tot ze hen niet meer hoorde terugschieten.

Hasan en zijn lijfwacht lagen slap over elkaar heen op de grond, omgeven door honderden patronen. Overall was bloed. Of was het watermeloen? Of beide? In een waas haastte ze zich naar de toiletten, dumpte de MP5, trok het gewaad uit en deed de hoofddoek af. Ze moest eruit zien als een verdwaalde, bange Amerikaanse toerist, want de schietpartij was gepleegd door mannen in kaftans. Als ze moslimkleden droeg, zou de politie haar tegenhouden nog voor ze halverwege de markt was.

Ze trok zichzelf op aan het raampje waardoor ze naar binnen was gekropen en hing net aan de buitenkant, klaar om los te laten, toen ze een man hoorde roepen. Hij wees in haar richting. Hij stond op zo'n tien meter van haar en schreeuwde in het Arabisch dat ze moest stoppen. Hij droeg een gewaad – nog een van Hasans mannen – en had een geweer in zijn handen. Ze vloekte inwendig en liet zich naar beneden vallen. Net toen ze zich naar hem omdraaide, schoot hij. De kogel sloeg in naast haar hoofd en ze greep haar mes. Ineengedoken gooide ze het in zijn richting. Allebei keken ze zwijgend toe hoe het bloed zich over de voorkant van zijn gewaad verspreidde. Hij probeerde nog zijn geweer op te tillen en op haar te richten, maar het volgende moment zakte hij in elkaar. Ze rende naar zijn slappe lichaam en trok haar mes uit zijn borst. Toen ze het haar uit haar gezicht wilde vegen, verstijfde ze bij de aanblik van het bloed op haar hand – het leek de hand van een vreemde. Vlakbij klonken meerdere schoten. Domino sloot zich af voor het geluid en voor haar omgeving en veegde haar handen af aan zijn gewaad. Ze nam haar mobiele telefoon om de overgebleven agent te bellen. 'De vogel is neergehaald,' zei ze emotioneel.